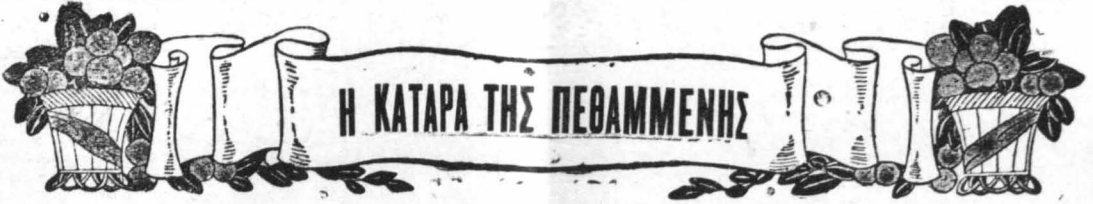

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κατά τή γνώμη λοιπόν του λοχία, ο Τραγκαβέλ είχε και δυο συνειδήσεις: "Οχι θέβαινα τον Μπλου και τον Μονταριόλ, γιατί αυτούς δεν πρόλαβε ο νεοφτασμένος πριν στη συμπλοκή λοχίας των 'Ελβετών να τους διακρίνη καλά... "Οχι!... Οι συνειδήτοι του Τραγκαβέλ ήσαν—κατά τή γνώμη του λοχία πάντοτε—πρώτα ο θγνώστας εκείνος, ο οποίος άνοιξε από μέσα τήν πόρτα του κήπου... Κ' ύστερα, ο Κορινιάν, ο οποίος έσπρωξε μέσα στη σωτηρα αυτή πόρτα τον καταδικωμένο!

Έξερτε θμως ποιός ήταν ο θγνώστας αυτός σωτηρ του Τραγκαβέλ; Ήταν ο Ρασκάς!

Ίδου τί είχε συμβή και γιά ποιό λόγο: 'Ο Ρασκάς άντελήφθη προηγούμενος, ότι ο άντ'ήλδος του Κορινιάν θρισκόταν στήν ομάδα του λοχία. 'Η όμως όμως αυτή, από στιγμή σε στιγμή, θήπιανε τον Τραγκαβέλ και τους καρπούς τής άρπιας αυτής νίκης θά τους άφειλετό ο Κορινιάν!

Γεμάτος φθόνου και λύσσα ο Ρασκάς τότε, άπομακρύνθηκε κρυφά απ' τήν άλλη ομάδα των λογχοφόρων, οι όποιοι γυπούσαν τον Μπλου και τον Μονταριόλ. "Ετρεξε σ' ένα άπόμειρο σημείο τής τεραστίας μάνδρας και ακορφαλώνοντας τήν πήχησε μέσα στον κήπο. "Αόρατος πειά απ' έξω και ποδώντας να συλλάβη αυτός τον Τραγκαβέλ, έτρεξε στήν άμπαρμένη πόρτα, στήν όποια στήριζόταν άπελπισμένα ο νεορός ξιφομάχος. Τήν ξεούτωσε, τήν άνοιξε, τράθηξε θβία μέσα στον κήπο τον Τραγκαβέλ και τήν εανάκλεισε άπότομα πάλι, ουρλιάζοντας:

—"Έγώ τον έπιασα, διαβολοκαπουκίνε!.. "Ελα τώρα να μου τον πάρης, σάν μπορείς!

Μά μόλις ο μεγαλοφυής Ρασκάς ούρτας πάλι τήν πόρτα κι' έστρεψε να δρμήση εναντίον του Τραγκαβέλ...μαμαρμάρωσε, θλαστημώνας φριχτά:

Μαζύ με τον Τραγκαβέλ, είχε τραθήξει μέσα στον κήπο και τον Κορινιάν!.. Κι' ο μιστός άντ'ήλδος του ήταν παρών μπροστά του και τον κύτταζε σαρκαστικά!!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄.

"Ας δούμε τώρα τί άπόγιναν ένταμεταξύ, ο Μπλου κι' ο Μονταριόλ.

Τους άφρασε ακριβώς κατά τή στιγμή, κατά τήν όποια χόρισαν άνοχαστικά απ' τον Τραγκαβέλ κι' είχαν σωραχθή προς τήν όδό 'Αγίου Μαρτίου. 'Η όμως δέ των λογχοφόρων, ή όποια τους χυπούσε, είχε ως άρχηγό τήν τον βαρονό ντε Σαμπριακ. 'Η στιγμή αυτή, ύπήρχε τρομερή. 'Ο Μονταριόλ ξεφώνιζε με σπαρμό:

—"Εμενε μόνος!... Θά τόν σκοτώσουν, τον διδάκαλό μου! —"Ας προσπαθήσουμε να τόν βρούμε και να τόν σώσουμε! είπε ο Μπλου, πάντα του ψυχρός.

Έθελσαν ν' άνοιξουν δούμο άνάμεσα στους λογχοφόρους, οι όποιοι τους κύκλωναν άπειλητικά και τους χυπούσαν. "Ο Μπλου άντικρούστηκε νιά μιά στιγμή, με τον λυσσαλέο Σαμπριακ. Και τοούσιζε ένα θλέμμα άπερινοραττε άδίας, γυποώντας του συννρόνος με το σπαθί του. Μά ο Σαμπριακ πόλασε να τινανθί προς τά πίσω, κι' άπόφυγε έτσι το χτύπημα. "Αλλά ιουριούρισε έντρονος:

—"Θέ μου, τί θλέμμα ειπ' αυτό!... "Αν δέν σκοτώω τον άντροπο αυτόν, ζέάσπατος θά με σκοτήση!

Κέντρισε κοτόπι με σωνές και με θλαστήμιες τον έβλο των άβροδων του άποσπασιματός του. "Η λαγγάνε τόν σπαθίον, γινάτουσαν πιά σωνές κι' άπασιες. Άλγες στινιές κοτόπι, ή Μπλου κι' ο Μονταριόλ ήσαν αίσιαθούστοι Αίνο άνόμοι, και θάν όπόκικιταν έπιτέλους στίς λυσσαλέες έπιθείσεις των πολυαριθμίων άντιπάλων τους.

Έσφαικά ο Μπλου τράθηξε απ' το μπράστο του Μονταριόλ. Και του είπε:

—"Ο Τραγκαβέλ θά κινδυνεύη περισσότερο από μάς... Είνε μόνος, ένω είμαστε δυό!.. Πάμε.

—"Ναι, πάμε να τόν θρωθιμε! Διέκομε με λοντάρα ο Μονταριόλ.

—"Ε, Σαμπριακ!.. Καθή άναίμακω! φώναξε ύστερα ο Μπλου. Και

τότε, θά τά πούμε πιά καλά!

"Ο Σαμπριακ άνατρίχιασε. Τρομαχτική άπειλή κρυβόταν στο παγερό αυτό μουγκρητό του Μπλου!

—"Ε, φεύγουν! Ξεφώνισε ένας απ' τους φρουρούς, τρέχοντας έμπρός με το σπαθί στο χέρι.

"Ο Σαμπριακ τινάχτηκε απ' τή νάρκη τής ολιγοστίγιμης φρίκης του. Σήκωσε το κεφάλι του κι' είδεπραγματικά τους δυό φίλους να ξεφεύγουν τρέχοντας δλοταχώς.

—"Απάνω τους! θρυχήθηκε.

Κι' δλόκληρη ή όμως των λογχοφόρων, μουδιασμένη στιγμασία απ' το άπροσδόκητο, απ' το έτελώς εσφαικό αυτό διάθημα του Μπλου και του Μονταριόλ, ξεαναθρίκε τήν ψυχραιμία της. Κι' ώρμησε άμέσως, κυνηγώντας τους με κραυγές δαυμονιασμένες πς αματος κι' όργης.

Οι δυό φίλοι, φεροπόδαροι απ' τή συναίσθησι του κινδύνου κι' απ' τον πόθο τους να θοπήθουν τον Τραγκαβέλ, είχαν προχωρήσει αρκετά προς τήν όδό Κοιρτώ. Τήν έφτασαν, έστριψαν τή γωνία της και θρέθηκαν στήν όδό Σαινταδουάν πάλι:

Μά δέν ύπήρχε πειά ο Τραγκαβέλ εκεί!

"Εστριψαν άμέσως και μ' όλη τήν ταχύτητα τους, γιά τήν όδό των «Τεσαρόρων Υλίων. Και μόλις θρέθηκαν εκεί, πήσαν εσφαικά ύφος φιλήσυχου κι' έβαλαν τά γυμνά κι' αίματωμένα σπαθιά στις θήκες τους!

"Ήταν έξυπνο, το στρατήγημά τους αυτό. "Ολόκληρη ή συνείδησι είχε άναστατάθη απ' τήν άγρία έκείνη συμπλοκή κι' όλοι γύρω ο δρόμοι ήσαν γεμάτοι από πλθθος.

"Ο Μπλου κι' ο Μονταριόλ λοιπόν, γάθηκαν άνάμεσα σ' αυτό το πλθθος. Ξεπέρασαν γρήγορα τους πρώτους-πώτους περιεργούς—οι όποιοι είχαν άντληφθή το τρέξιμό τους και τά αίματωμένα τους σπαθιά—κι' άσφαλεις πειά από κάθε κίνδυνο, ξεσφαιώστηκαν μέσα στήν άθροποθώλασσα των έπομένων.

"Όταν έφτασαν προς το σημείο εκείνο, ο Σαμπριακ και το άπόστομά του, κάθε ίχνος των δυό φίλων είχε γασθή. "Ο Σαμπριακ έψαξε ώστόσο, ρώτσε μερικούς θίγας να φωτισθί σε τίποτε, και τέλος άποσφίρηκε με τους λογχοφόρους του, θλαστημώνας από λύσσα άνίσχυρη, χωρίς κατέλλο και με το ζίφος στο χέρι...

"Η ήμερα αυτή, είχε κοστίσει στον Μεγαλειότατο βασιλέα και στον 'Εκλειμρότατο καρδινάλιο προθουπουργό του, έφτά νεκρούς, δέκα περίπου τραυματίες, και το κατακουρέλειασι της σολής αρκετόν άλλων λογχοφόρων κι' άστουμικιών. 'Ενωσθεται, πός δέν ύπολογίζουμε και το γεγονός, ότι ο Σαμπριακ—ετβελλαένος απ' τή μαρία του—λίγο έλειψε να πάθη έγκεφαλική σωφθρησι!

"Ο Μπλου κι' ο Μονταριόλ ένταμεταξύ, είχαν φθάσει μπρός στα μένος του πόδατος και υπήκαν μέσα.

"Ο Μονταριόλ, μόλις θρέθηκε στήν άβουσα, έπεσε—σπαράττη—επίανο σε μιά πολυθάνια κρατώντας το κεφάλι του με τά δυό του γένια. "Ήταν άπελπισμένα. Χονδρά δάκρυα κυλούσαν στα μάτια του: "Αγαπίονε γιά τήν τύχη του αγαπημένου του Τραγκαβέλ.

"Ο Μπλου ήταν ψυχρός σάν πάγος. Θά ήταν άδύνατο να ιάθη κανένας, άν ή καρδιά του χυπούσε πιά γρήγορα απ' όσο συνήθειε να χυπιπά. "Ω ήταν κατά το προερό κι' άνετριχιαστικό πολλές φορές, ή άειτάθλητη, ή εξανολιθητική κι' άπόλυτη ήνωσισμιά του νεαρού αυτού είπατολου!

"Εορπεί τή νυλάνια ματιά του στον θλασιασμένο και απασανένιο Μονταριόλ και δέν είπε τίποτε. Πλησίισε ίσιστα άτάραχος το γνασπο του ξεκλειδίωσε το άριστερό σουτάρι κι' έθναξε έντι μέγαλο φάκελλο σφραγισμένον με κίκκιμη σφραγίδα.

"Ήταν το γράμμα, νιά το όποιο είχε μιλήσει πριν στον Τραγκαβέλ!...

Αυτό το γράμμα ο Μπλου όθινε να το θροισονάεται προσεχτικά. "Ήταν τελείως άτάραχος. Τά μάτια του θβινιαναν νιά λίνες στινιές προσπλημένα, άπόκω στήν τεραστία σφραγίδα του κόκκινου θουλοκεσπίου. Σάν αίματος κηλίδα άπεισίσα, ήταν αυτή

ή σφραγίδα!

Το γράμμα αυτό, είχε μία επιγραφή, την οποία δέν χόρταινε—γαλήνιος, δασύς—να διαβάξή μέσα του ο Μπλουύ. Και τέλος, μουρμούρισε:

—Ευχαριστώσ θάδινα πέντε χρόνια απ' τη ζωή μου, αν... αν μπορούσα να μάθω τί λέει αυτό το γράμμα!

Ήταν φρικιαστικό, όσο κι' αλλόκοτο, αυτό που συνέβαινε τώρα: Έπί μία ώρα δλόκληρη, ίσως και περισσότερο, ο Μπλουύ σκετόταν όρθος, μαρμαρωμένος, παγερός και κύταζε κι' έτραγε θουθά, με τά μάτια του, τώ μυστηριώδες εκείνο γράμμα.

Τέλος, γύρισε άπότοια και ξαφνικά τώ κεφάλι του, πρós τόν θουθό τώση ώρα Μονταριόλ. Ήταν φανερό, πώς είχε πάρει μία άπόφαση πειά, και τώρα ήθελε να τήν άνακοίνωση και σέ κένον.

Μά ο Μονταριόλ δέν ήταν εκεί!

Ό κόμης ντέ Μπλουύ, δέν έδειξε καμμία έκπληξη, γι' αυτή τήν άποια. Άκούμπησε τώ γράμμα έπάνω τώ γραφείο του κι' άρχισε να άργυερνάη σκεφτικός, δώ κι' εκεί τώ σαλίονι.

—Θά κάσιτε καλύτερα, άν τώ άνοιγάτε αυτό τώ γράμμα! άκούστηκε τότε μία φωνή.

Ό κόμης γύρισε τώ κεφάλι του, έβγως νά ξαφιαστή. Είθε στήν πόρτα τού σαλονιού—ή όποια έβγαине στόν αντιθάλαμο—έναν άνθρωπο πειήντα περίπου χρόνων, ίσχιόν, με παμπόνηρο θλέμμα και μέ κόκκινη μύτη.

—Κύριε Πρασινάδα, τώ είπε ήσυχα ό κόμης, σάς παρακαλώ νά θυμηθήτε τώ έξής: "Ότι όποτε μου δέν σάς δίνω συμβουλές, κι' ούτε ή παρουσία μου σάς ένοχλεί ποτέ στό δικό σας δωμάτιο!

—Καλά!... Φεύγω, λοιπόν! άποκρίθηκε ό αλλόκοτος αυτός ύπηρέτης, ό όποιος άνωμαζόταν Πρασινάδας.

—Ώστε, έχετε άκόμη στό δωμάτιό σας, απ' τώ δυνατό εκείνο ισπανικό μοσάτο κρασι; ρώτησε ό κόμης, χωρίς τήν παραμικρή είρωναία στόν τόνο τής φωνής του.

—Μάλιστα, κύριε κόμνη!... Άλλά κοντεύω νά τώ πιώ! άποκρίθηκε ήσυχα-ήσυχα ό Πρασινάδας.

Υποκλίθηκε κατόπιν κι' έφυγε. Μά παρευθύς ξαναγύρισε κι' είπε:

—Άρνά ή γρήγορα, θ' άναγκαστήτε νά τώ άνοιζετε αυτό τώ γράμμα!... Άνοιζτε τώ λοιπόν άιέωσα!

Και γνός πειά νά περιμένη άπάντιος, ό άπειρίνατος αυτός Πρασινάδας, έκανε γήγηση μεταβολή κι' έξασπίαστηκε.

Ό κόμης άνοισε πάλι τόν άγνό περιπάτο του, μέσα στό σαλίονι. Τώ θάλλειμα τού ήτε γόριζε καν πρós τώ γράμμα. Ώστόσο, μολιόνητος ψιθιριστάς:

—Πός θσίεταικι λοιπόν έδώ αυτό τώ γράμμα;... Πός και νιατί τώ πήσα;... Νά!... "Όταν σάσαιε έκείνον τόν καπουίνιο απ' τήν έπίθεση έναστιον του, έσκιμια κατόπιν άπάνω του νά νά νά έν είν ηνε νερός... Καθόν ψαχούλευα τώ στήθος του, πρós τώ μέρος τής καρδιάς του, τώ χέρι μου άγγιξε αυτό τώ γράμμα.

Τώ πήρα και τώ έβαλα στήν τσέπη μου... Και νάτο, τώρα!... Έκει, άπάνω στό γραφείο μου!

Γιατί τώ πήρα, όμως;... Για τού λόγου;... Τι με παρακνησε νά τώ πάρω;... Και τί θά σκεπτόταν έ κ ε ί ν η γιά μένα, όταν τώ μάθαινε;... "Όταν μάθαινε δηλαδή, ότι έγώ πήρα—σάν κλέφτης—ένα γράμμα, απ' τήν τσέπη ενός άλλου;... Κι' έγώ πάλι, τί σκέψεις πρέπει νά κάνω εις θάρος τού έαυτού μου;... Τι θά λή ή συνειδησί μου γιά τήν πράξι μου αυτή;

«Έ κ ε ί ν η»!

Ώστε ύπήρχε λοιπόν στόν κόσμο και μία γυναίκα, τής όποιας τή γνώμη—γιά τώ άτομό του— ύπελόγιζε τόσο πολύ ό Μπλουύ;... Ό Μπλουύ, ό όποιος τόσο άδιαφορούσε γιά τή γνώμη όλων τών άλλων, σγεταικά με τίς σκέψεις του και με τίς πράξεις του;

—Απ' τή στάσι κι' απ' τά λόγια αυτού τού καπουίνιου, έκει κάτω στή Βαστίλλη, συνέγισε ό Μπλουύ, φαίνεται ότι αυτό τώ γράμμα έχει σπουδαιότατη σημασία... "Ό Τρανακέλ πάλι, με θεβαίνωσ πάμπολλες φορές γιά τώ έξής: "Ότι ό καπουίνιος αυτός, ό Κορινιάν, τού ύποσέσθηκε νά τώ γαρίση και τή ζωή και τήν έλευθεσί, εις άντάλλαγμα σάν τού γράμματος!... Τι γράμμα λοιπόν, είν' αυτό;...

Μήπως εινε κανένα τρομερό μυστικό τού κράτους; Και γιατί άπειθύνεται πρós τή βασίλισσα κι' όχι πρós τόν θασιλά;

Ό κόμης πλησίασε πάλι στό γραφείο του. Ξαναπήρε τώ γράμμα στό χέρι του κι' άπορροφήθηκε στήν προσεχτική εξέταση τής κόκκινης σφραγίδας:

—Τά οικόσημα τού καρδινάλιου Ρισελιέ, θρίσκονται άπάνω σ' αυτή τή σφραγίδα! μουρμούρισε συλλογιόμενος θεαθεί.

Ή ώρα πενούσσε. Τώ φώς τής ήμέρας λιγύσσετε έξω. Και τώ καθαρό, τώ ευγενικό, τώ υπέρηφανο μυαλό του πάλευε άγωνιωδώς...

Ό Μπλουύ δέν ήθελε νά ταπεινωθή άπάνεπι τού έαυτού του, με μία χαμερπή πράξι. Ή μεγάλη του καρδιά έμωσ, ή όποια δέν ήξερε τί θά πη «φθόνος» και «μισος» ήξερε κάλλιστα τί θά πη «φιλία». Κ' είχε έναν φίλο ό κόμης. Και χάριν αυτού τού φίλου, είχε ριψοκινδυνεύσει τή ζωή του πολλές φορές. Και τώρα έπρόκειτο, χάριν αυτού τού φίλου τού έπίσης, νά ριψοκινδυνεύσει και τήν άγέγραχη υπέρηφανία τής ψυχής του. Αυτή δέ ή τιμ' ά υπέρηφανία τού ήταν ή ζωή-τής ζωής του!

Κι' αυτός ό φίλος του, ήταν ό Τραγκαθέλ...

Κι' ό Μπλουύ, με ψυχή φριχτά άναστατωμένη απ' τώ άπαισιο δίλημμα, αλλά ψυχρός έξακολουθητικά στό έξωτερικό του, μουρμούριζε διαρκώς:

—Άχ, αυτό τώ γράμμα!... Τόκλεψα αυτό τώ γράμμα... Έπρεπε νά τώ έχω δώσει τόσες ήμέρες, άν όχι τή βασίλισσα, τουλάχιστον στό Ρισελιέ πού τώγραψε!... Μά έγώ, αντίθετα, τώ κρήτσησα!

Ή ψυχική του κατάστασι ήταν τραγική. Μά ήταν τραγικό έπίσης και τώ σιωπηλό σούρουπο, τώ όποιο από ώρα τώσρα είχε άπλωθή μέσα στό σαλίονι...

—Θέλετε φώς;... άκούστηκε ξαφνικά ή φωνή τού Πρασινάδα.

—Όχι! άποκρίθηκε γαλήνια ό κόμης. "Αν χρειστώ, θ' άνάψω αυτό τώ καντήλι!

—Άνάψτε το, λοιπόν!... Έτσι, θά μπορείτε νά θλέπετε τώ γράμμα... Και θά τώ άνοιζετε, γιατί πρέπει νά τώ άνοιζετε!

Ό κόμης δέν έδειξε άσυμπονηρία. Μονάχι έμεινε σιωπηλός.

Ό Πρασινάδας θλέποντάς του νά μη τώ μιλή, άποσύρθηκε. Και τότε, ό κόμης έξακολούθησε τόν άγωνιωπή μολόλογο του.

—Τώ ζήτημα τώ θλέτω έτσι: Αυτό τώ γράμμα πούκλεψα, περιέχει άσφαλώς κάποιο τρομερό μυστικό... Και τώ μυστικό τώ τώ άείζει τή ζωή ενός άνθρωπου!... Άραγε, θάδινα χάρη στόν Τραγκαθέλ ό Ρισελιέ, άν τού έπίστρεφα αυτό τώ γράμμα;...

Γιά τώ θεβαίνωθ γι' αυτό, γιά νά θεβαίνωθ άν πραγματικά άιέζει τώ μυστικό τού γράμματος αυτό, πρέπει νά τώ διαβάσω... Μά γιά νά τώ διαβάσω, πρέπει νά τώ άνοιξω!... Δηλαδή πρέπει νά κλέψω τή μυστική σκέψι τού άλλου, δηλαδή πρέπει νά κάνω μία φριχτή προστυχιά!... Θεέ μου, μοιάζω τώρα σάν λαποδύτης έτοιμος νά μη κάπου νά κλέψω!... Μονάχι μία μικρή διαφορά ύπάρχει μεταξύ έμού κι' ενός λαποδύτου: "Ότι, ό λαποδύτης, κλέβοντας, διακινδυνεύει μονάχι τή ζωή του, ενώ έγώ—άνοιγοντάς ένα ξένο γράμμα—κινδυνεύω νά περιφροήσω τόν έαυτό μου!

Ήταν πού φριχτή τώρα ή πάλη αυτή, ή όποια δάγκανε τώση ώρα τήν ψυχή τού ευγενικού ευπατρίδου...

Δέκα ή ώρα τώ θράδου, πειά. Ό Μπλουύ πηγαίνεσρόταν έξακολουθητικά μέσα στό κατασκότεινο σαλίονι του, άνικανος νά ησυχάση. Ξαφνικά στάθηκε. "Άναψε τώ καντήλι. "Εστησε τώ αυτό του, ν' άκουγκραστή τόν ψιθυρο τής νύχτας έξω. "Ώτερα πήγε στό δωμάτιο τού Πρασινάδα. Τόν είθε νά ροχαλίξη μακάρια και με τή μύτη του κατακόκκινη απ' τώ κρασι πού είχε πιή. Μπροστά του κι' άπάνω στό τραπέζι του, ύπήρχαν άδεια μπουκάλια κρασιού ισπανικού. "Ώπήρχε έπίσης κι' ένα φύλλο χαρτιού, άπάνω στό όποιο είχε γαράξει ό μεθύσο ύπηρέτης—πριν κοιμηθή—άλλόκοτα σημεία.

Ό Μπλουύ δέν είπε λέξι: Μονάχι, γύρισε πού θιαστικός στό σαλίονι. Πλησίωσε στό γραφείο του και πήρε τώ γράμμα.

Ήταν... έτοιμος νά τώ άνοιξη πειά, ενώ μικροδύσε στανόνες Ιθρώτος—σημείο άνεκφραστης, συγκλονιστικής ψυχικής ταραχής γι' αυτόν!—άρχισαν νά λάμπουν στό υπέρηφανο μέτωπό του, να γούλευε τή σφραγίδα και τά ψευκοκίτρινα σάν πώματος δάχτυ-

—Φεύγουν!... Ξεφώνισε ένας από τούς φρουρούς, τρέχοντας έμπρός...

λά του την πίεζαν για να την σπάσουν...

Ξαφνικά, σταμάτησε λαχταρισμένος: Κρότος γοργών θημάτων άκούστηκε στη σκάλα κι' άμέσως ύστερα έξω στο διάδρομο. 'Η πόρτα άνοιξε διπλάσια κι' άπτότομα. Στο κατάφωλι της φάνηκε ο Μονταριόλ, με πρόσωπο και μάτια που άστραφταν από χαρά. Ξεφώνισε:

—'Ο Τραγκαθέλ ζή!

Κι' έπιασε, άναγασμένος, έπάνω σ' ένα κάθισμα...

—'Α! έπε μονάχα ο κόμης, διώνοντας άστραπιαία—και ψυχραία, συγχρόνως—άπ' το λαρύγγι του, ένα κόμπιασμα λαχάριας.

Κι' έριξε άμέσως άπεραχτο το γράμμα μέσα στο συρτάρι. Κι' όχι μονάχα ζή, αλλά οθε και τόν συνέλαβαν καν! Ξαναξεφώνισε ο Μονταριόλ, μόλις μετριάστηκε κάπως το γοργό λαχάνισμά του.

—'Α! Ξανάπε πάλιν γαλήνια ο κόμης.

Και κλειδωσε τώρα το συρτάρι άπ' το άυτό του γραφείου του με άνειπώτη, κρυφή, άνακούφισι: 'Ο λατρευτός του φίλος είχε σωθή κι' αυτός ο ίδιος έμεινε ακηλίδωτος από μία πράξι ταπεινή!...

"Ας Ξαναγυρίσουμε τώρα στον Τραγκαθέλ. 'Ο Ρασκάς, άφου έκλεισε την πόρτα του κήπου κατάμουτρα στους διώκτες του Τραγκαθέλ, γύρισε ύστερα σ' αυτόν. Μα άμέσως έμπηξε μία κραυγή μανιώδη, γιατί αντίκρουσε άπροσδόκητα και τόν μισητό άντζηλό του κατοικίνο Κορινιάν!

'Ακούσθησε τότε μία τρομαχική σκηνή, μεταξύ τών τριών αυτών προσώπων:

'Ο Τραγκαθέλ, πληγωμένος στο μπράτσο, κουρλιασμένος, λαχανιάζοντας και κατακουρασμένος, σπρήχτηκε στον τοίχο της μάντρας. Και παρ' όλη την άξιοθρήνη θέσι του, νεαρός και λευτόψυχος, κι' εβθυμος καθώς ήταν διαρκώς, γρήγορα άντελήφθη το κωμικοτραγικό της καταστάσεως—μόλις αντίκρισε τόν άπροσδόκητο Κορινιάν—και ξέσπασε στα γέλια.

'Ο Κορινιάν, θουβός από κατάπληξι, γύριζε και κύταζε πότε τόν Τραγκαθέλ και πότε τόν Ρασκάς.

—Κύριε κατοικίνο, όλο μπροστά μου ξεφτρώνετε! του έπε σαρκαστικά ο Τραγκαθέλ. "Έχετε γεμίσει δλόκληρο το Παρίσι με τό ράσο σας και με την άνεπιθύμητη παρουσία σας!

—Κι' έμένα, έπίσης, παληκαλόγερε, με παρακολουθετε διαρκώς! μούγκρισε άρισμένος ο Ρασκάς.

—Κι' έσύ, πώς συμβαίνει να μη θρίσκεσαι έξω στο δρόμο; του μουρμούρισε με κρυφό μίσος ο Κορινιάν.

—Κι' έσύ, πώς συμβαίνει να θρίσκεσαι δω μέσα; του άποκρίθηκε με λύσσα ο Ρασκάς.

—Έγινε δικός μου, ο αιγμάλωτος αυτός! Ξανάπε ο Κορινιάν. Χωρίς έμένα, θά τόν είχαν τρυπήσει τά σπαθιά τών άστυνουικών... "Αλλά τόν σκέπασα με τό κορμί μου, και τόν φύλαξα!

—Δικός μου έγινε, ίσα-ίσα! Ξεφώνισε ο Ρασκάς. "Εγώ τολ άνοιξα την πόρτα και τόν γλύτωσα άπ' τά νύγια τους!

Μανιώδεις, Ξεαλλοι οι δυο κατάρκοποι, άδισαν τά λόγια κι' άνοιξαν τά Ξένα. "Ωρμησαν ο ένας άπάνω στον άλλον και γαντζώθηκαν άμοιβαία σάν δυο πετεινοί άσοειάσιοι.

Γρυλλισμοί άγρις άκουγόυτουσαν τώρα, καθώς κι' ύπόκωφοι γυδοποι. 'Η γροθίες των κατατωλόπιζαν άμοιβαία τά κορμιά των. Τέλος κυλίστηκαν κι' οι δυο τους στο χάμα, μπερδεμένοι στις φαρβυές «δίπλες» του ράσου του Κορινιάν...

"Όταν σηκώθηκαν οε κάποια στιγμή, άλληλοκυτάχτηκαν αϊματόφουρτοι και λαχταρισμένοι. 'Ο Κορινιάν έβλε τότε με αγαλλίασι, ότι ο Ρασκάς Ξφτυνε ένα σπασμένο δότι του. Κι' ο Ρασκάς έβλε με ίκανοποίησι, ότι το δεξιό μάτι του Κορινιάν ήταν προημένο και μελανωπό!

Ξαφνικά, κι' ένώ άλληλοκυταζόντουσαν έτσι, κι' ένώ...άλληλοβαμαζόντουσαν, ένοιωσαν κι' οι δυο τους από ένα σιδερένιο χέρι να ασήγγη το λαρύγγι τους. Συγγρόνως άκουσαν και τή φωνή του Τραγκαθέλ, να τους λέη με φρικιαστική γαλήνη:

—Έίστε δικαί μου και οι δυο, παληοπαληάνθρωποι μου!

Προσπάθησαν να ξεφύγουν άπ'

τή σάρκινη αθή τανάλια. Μα δέν τό θρήκαν καθόλου εύκολο. —Έίστε και οι δυο, άφρετα όργανα της 'Εκλαμπροπάτης 'Αχρειότητος του!... Έίστε όργανα του άναξίμου σας καρδινάλιου!... 'Εσένα, σφαστά μου κατοικίνο, οε μισοτραγγαλιαστώ στη Βασιλίλλη... Τώρα, μούβρχειται ή άρεξι να οε στραγγαλίω στα καλά!

Κι' ένώ τάλγευε αυτά με άνέκφραστο σαρκασμό ο Τραγκαθέλ, θυμηθηκε ότι το σπαθί του είχε σπάσει προηγουμένως έξω στη σπουλόκη. "Έριξε ένα θλέμμα δίωασμένο στο πελώριο σπαθί του Ρασκάς. Και σκουτώντας Ξαφνικά τόν Κορινιάν, άσπασε με τό έλευθερωμένο χέρι του το σπαθί του Ρασκάς και τόδγαλε άπ' τή θήκη του. 'Ανεμίζοντας το κατόπι άνπειλητικά μούγκρισε:

—Μπρός, άφροίσι!... Έίστε αιγμάλωτοί μου!... Βαδίστε μπροστά, ή σας σουβλιζώ!

'Ο Ρασκάς κι' ο Κορινιάν άλληλοκυτάχτηκαν μελαγγολικά. Με αυτό το θλέμμα τους το θλιμμένο, συνησθηκαν κίολας. "Ένοιωσαν, ότι ο Τραγκαθέλ—άν και πληγωμένος έλασά— ήταν τό δυνατός άπ' τους δυο τους και τό σπαθί και τό σούλι. "Έσκουσαν λοιπόν το κεφάλι τους μ' έγκατεέρησι και ψιθύρισαν:

—'Ας θαδ ουμε!

"'Ηέσοε άσανε ο Τραγκαθέλ, ότι το μέγαρο του δουκός ντέ Γκιζ ήταν άκατοικητο, την ώρα εκείνη;... "Η. ή ύπαρξι του ζώσε μια άπ' τις Ξαιρετικές αυτές στιγμές της ζωής μας, κατ' τις όποιες το μυαλό ήιας Ξεννείει και τή σούσια και τή λογική κι' όρμαίε σάν Ξετρελλάμενο πός το "Αγνωστο;

Δέν μοσοοίμε να Ξέρουμε τί άπ' τά δυο συνέθανε. Αυτό που Ξέρουμε ήόνον, είναι το Ξέξι: "Ότι ο Τραγκαθέλ Ξβλετε κάτω κει, στο θάθος του κήπου, το μέγασο τολ δουκός ντέ Γκιζ. "Έβλεπε έπίσης και μια πόστα άνοιχτή. Και χωρίς να σκέπτεται ήίποτε, τυφλωμένος άπ' την παραφοοά του, Ξσπρωγνε—τυπώνοντας τους με την πλάτη τολ σπαθιού—τους δυο κατασκόπους, προς την άνοιχτή εκείνη πόρτα!

Μήηκαν μένα κι' οι τρεις των. Πέρασαν τρία μεγαλοσπητή σαλίνα. Και τέλος, Ξβασσαν να μια μενάλι άθουσα γυνή αγεδάν άπό έπιπλα. Λίνα καθωιατα πού ύπηνονα εκεί, νιντα άπάνω τους πανύ στοδίμα σκόνης. Κι' αυτό Ξβιννε πός άπό καρπό θά είναι να υπή άνθρωπος μέσα στην άθουσα εκείνη.

—'Αλ! Ξεωόμισε ο Τραγκαθέλ, θλέποντας ότι δέν ύπήρχε ούτε άλλη πόρτα, ούτε παράθυρο μέσα σ' αυτή την άθουσα.

Και Ξεφωνίζοντας έτσι, έκλεισε συγγρόνως και την μοναδική αυτή πόρτα κι' άκούμπησε τή ράχι του έπάνω της.

—Θά υός σφάξει σάν χοίρους, έδώ μέσα! μουρμούρισε έντρος ο Κορινιάν.

—'Ετσι κι' έσύ θέλησε, τότε, να σφάξει το γουρούι «Ρασκάς»! το ψιθύρισε έπιπληκτικά ο Ρασκάς.

"'Ησαν κατάχλωμοι κι' οι δυο τους. "Ένοιωθαν κοντά τις τελευταίες τους στιγμές. Και θλέποντας τώσα τόν Τραγκαθέλ να προχωρη ήναντιόν τους, σωτηηλός με ψυχρός και τρομερός, Ξβγαλαν ένα μούγκρητό άγανάας κι' οι δυο.

'Ο Τραγκαθέλ τους κύταζε άπ' το κεφάλι ως τά νύγια. Κι' ένοιωσε άηδία, καθώς έδε την τρομαρά τους. Και πέταξε τότε περιφρονητικά το σπαθί του, σέ μια γωνία της αϊθούσας.

—Θά μάς στρίψη τά λαρύγγια, φαίνεται, άντίς να μάς σουβλιση! σκέφτηκαν πού χλωμοί άκόμα οι δυο κατάρκοποι.

Ξαφνικά ένα γέλιο θρονηρό άκούστηκε, ένα γέλιο Ξεκαρδιστικό κι' άπερίγραπτης εβθυμίας. Οι δυο άθλιοι σηκώσαν το κεφάλι τους καταπληκτοι και στη στιγμή ή έλιπία ζώσαν τις παγωμένες τους ψυχές:

—Σωθήκαμε! σκέφτηκαν άμέσως.

—'Ηταν ο Τραγκαθέλ, αυτός που γελούσε!

—Μπαρμπα-καποκίνο μου, Ξέρω ότι οε λένε Κορινιάν! έπετε τέλος ο Τραγκαθέλ, γελαστός άκόμη. Τί διάλογο να οε κάνω, με τό σπαθί;... Με τό κεφάλι ποόχεις, μονάχα το σούνεργο του 'Αγίου Λάθρου» σου χρείεται έσένα!... Μα κρέμεται στο δωμάτιό μου τώρα, να πάρη ή εούχη!

('Ακολουθεί)

Χωρίς καπέλο και με τό ξίφος στο χέρι.